

ת"פ 41322/03/21 - מדינת ישראל נגד עיסא אבו גודה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 41322-03-21 מדינת ישראל נ' אבו גודה
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד מזל מנשה קסהון

המאשימה

נגד

עיסא אבו גודה
ע"י ב"כ עוה"ד מוחסן אלסאנא

הנאשם

הכרעת דין

1. בעניינו של הנאשם הוגש ביום 16.3.21 כתב אישום המייחס לו עבירה של ריבוי נישואין לפי סעיף 176 לחוק העונשין.

לפי כתב האישום הנאשם היה נשוי לאשתו משנת 1997 ועד למועד זה. במועד מסוים עובר ליום 12.12.2017 הכיר הנאשם את שריהאן שהיא תושבת הרשות, והציע לה להינשא לו. בתאריך 12.12.2017 נישא הנאשם לשריהאן, אף שבאותה עת היה עדיין נשוי לאשתו הראשונה. במסגרת חוזה הנישואין הוסכם על גובה המוהר.

בתאריך 21.10.2018 פנו הנאשם ושריהאן לבית הדין השרעי בבאר שבע, בבקשה לאשרור הנישואין.

2. ביום 24.10.2022 נמסר מענה לכתב האישום כדלקמן: הנאשם טען כי הוא נפרד מאשתו הראשונה בשנת 2012 ושמה 10 שנים אין לו קשר איתה. בנסיבות אלה כפר בסעיף העבירה.

הנאשם ביקש לחקור בחקירה נגדית את עת/3 - שריהאן וכן את עת/4 - פקיד בית הדין השרעי. כמו כן הנאשם מסר שהוא יפעל לזימונה של האישה הראשונה כעדת הגנה.

3. היום נשמעו הראיות בפניי. התייצב פקיד בית הדין השרעי והגיש מסמכים המצויים בתיק. כמו כן הוגשה בהסכמה אמרת הנאשם. המאשימה הודיעה כי לא הצליחה לזמן לעדות את עת/3 שהיא אשתו הנוכחית של הנאשם, ועל כן היא מוותרת על עדותה. הנאשם לא ביקש לזמנה כעדת הגנה ולא הביא כעדה מטעמו. יוזכר, כי מדובר באשתו הנוכחית של הנאשם, המתגוררת עמו בביתו, כך גם על פי עדותו היום בפניי. הנאשם לא הביא עדי הגנה מטעמו.

4. המאשימה עותרת, למעשה, להרשיע את הנאשם על פי עדותו הוא - בין דבריו במשטרה ובין בבית המשפט. המאשימה טוענת כי גרסת הנאשם מהווה הודאה ביסודות העבירה על פי חוק העונשין וכי הנאשם לא הציג הגנה היכולה להביא לזיכוי.

ההגנה עותרת לזכות את הנאשם מן העבירה, אך למעשה גם ב"כ הנאשם מאשר כי התקיימו יסודות העבירה שבחוק העונשין. עם זאת, לטענת הנאשם פעל על פי המותר לו בדין הדתי ולא הכיר את האיסור שבחוק העונשין.

5. בחנתי את חומר הראיות וכן את עדות הנאשם שבפניי, ואין מנוס אלא להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ראשית, יצוין כי על פי אמרת הנאשם במשטרה ת/1 הנאשם למעשה מאשר שהוא נשוי לשתי נשים. הנאשם מוסר הסבר מדוע החליט לשאת את האישה השנייה. הנאשם מאשר ששתי הנשים מתגוררות בביתו, כמו הנאשם מצוין כי הוא מפרנס את שתי הנשים ואת כל הילדים. הנאשם מסר ששתי הנשים הסכימו להסדר זה, כי אשתו השנייה - שריהאן - ידעה שהוא נשוי לפני חתונתם וגם אשתו הראשונה ידעה שהוא רוצה להתחתן עם אישה שנייה. הנאשם מסביר שיחסיו עם שתי הנשים טובים. הנאשם מאשר שהוא יודע שריבוי נישואין זו עבירה על החוק, אך לדבריו הדין המוסלמי מתיר זאת. כמו כן, מסביר שהוא היה "חייב להתחתן" כיוון שלאשתו הראשונה אשר ילדה לו 7 ילדים נולדו ילדים נכים ולכן "התחתנתי כדי שיהיה לי ילד או שניים" ומסביר "הכוונה שלי אין לי בנים זכר שהוא בריא, מחר יתחתנו הבנות ואני והאישה נישאר לבד אז התחתנתי שיהיה לי ילדים שימשיכו את השושלת שלי".

הנאשם בעדותו בבית המשפט התכחש בתחילה לדברים שמסר במשטרה, וטען שלא אמר אותם. בהמשך החקירה הנגדית וכן במענה לשאלות של בית המשפט אישר למעשה את דבריו במשטרה. הנאשם מסר ש"אולי" אמר את הדברים "בטעות" או לחלופין אישר שאכן אמר את הדברים אבל אולי יש דברים ש"חסרים".

ניכר מעדות הנאשם בבית המשפט כי הוא מתחמק ממסירת תשובות מפורשות לגבי התנהלותו בחקירה, ולגבי מצב הדברים לאשורו. עם זאת, גם בעדותו בבית המשפט, חיזוק משמעויותי לכך שהדברים אשר אותם מסר במשטרה הם דברי אמת: הנאשם אישר שאשתו הראשונה והילדים גרים עדיין באותו מתחם שבו גם הוא מתגורר וגם שריהאן מתגוררת. למעשה, בכך סתר הנאשם את האמור במענה שמסר, לפיו התגרש מאשתו הראשונה ואין ביניהם כל קשר מזה כעשור. הנאשם אישר בבית המשפט שקיים קשר.

הנאשם טען, עם זאת, שהוא "לא הולך" לאשתו הראשונה וגם לא תומך בה כספית באופן ישיר, אלא שולח לה כסף "עם אחרים". כמו כן, הנאשם אישר שהוא מקיים קשר רציף עם ילדיו מאשתו הראשונה, אשר מתגוררים עמו באותו מתחם.

לשאלה האם הוא משלם מזונות לילדיו (לאור טענתו שהתגרש מאשתו הראשונה), הנאשם השיב בשלילה, אלא שהוא מעביר להם כסף באמצעות אחרים.

עדותו של הנאשם תומכת היטב בטענה שהוא עדיין נשוי ולא באמת התגרש מאשתו הראשונה. הנאשם סתר בעצמו את טענת המענה שהוא פרוד בפועל מאשתו הראשונה, התגרש ממנה ולא נמצא איתה בקשר.

לאור הדברים הללו יש לקבל את דברי הנאשם במשטרה כעדות אמת, שם הנאשם מאשר, למעשה, שהוא נשוי לשתי הנשים וחי עם שתיהן במקביל. באמרתו במשטרה הנאשם לא העלה כל טענה בדבר גירושין מהאישה הראשונה או פרידה ממנה, ועל כן יש להרשיע את הנאשם על סמך אמרתו במשטרה המחוזקת היטב בעדותו בבית המשפט.

6. יצוין, כי גם לו עמדה בפניי עדות הנאשם בבית המשפט בלבד, היה מקום להרשיע את הנאשם שכן מהבחינה המשפטית הוכחו יסודות העבירה. גם לשיטתו בעדותו היום לא נערך הסכם גירושין בינו ובין האישה הראשונה. הנאשם לא עמד בנטל הקבוע בסעיף 177 לחוק העונשין, להוכיח "שנישואיו הקודמים בוטלו או הופקעו, בין ע"י מות בן הזוג ובין על פי פסק דין סופי של בית המשפט או של בית הדין המוסמך... ואין רואים אותו כפנוי אלא משעת המוות או משעה שניתן פסק הדין או האישור כאמור".

דעתה של ההגנה איננה נוחה מהמצב המשפטי הקיים, אך אי נוחות זו אינה מקימה הגנה לנאשם ולא נותר ספק סביר באשמתו. המחוקק הוא אשר הכריע כי ריבוי נישואין מהווה עבירה פלילית, וביסוד הכרעת המחוקק טעמים נכבדים שדיון בהם ייערך בשלב המשפטי המתאים.

המחוקק הוא שהכריע מתי ייחשב אדם נשוי או גרוש ומה הן ההגנות בעטיין יש לזכות גם מי שנשא אישה נוספת, בהיותו נשוי. גם ההגנה הכללית שבחוק העונשין המתירה במצבים המוגדרים בחוק זיכוי בשל אי ידיעת הדין אינם מתקיימים כאן וגם לא נטען בפניי אחרת, אף לא בוסס בהתאם לדין הקיים.

הנאשם מסר שהביא את נישואיו לשריהאן לאישור בית הדין השרעי לאחר שנולדה להם ילדה משותפת והוא ביקש לרשום אותה כבתו החוקית במשרד הפנים. במשרד הפנים נמסר לו שעליו להביא אישור נישואין ולכן פנה לעשות כן. כלומר, הנאשם על פי אורחות חיו לא סבר שקיימת נחיצות במעורבות של מוסדות המדינה בשאלות של נישואין וגירושין, גם לא באישרורם. החלטתו של הנאשם לפנות לבית הדין השרעי המוסמך נעשתה לצורך אשרור של הנישואין בלבד, למטרה פונקציונלית של רישום הבת כבתו החוקית, על מנת לקבל בגינה קצבה (שאחרת לא הייתה זכאית לה כיוון ששריהאן היא תושבת הרשות). כשם שלא סבר מלכתחילה שיש צורך ברישום הנישואין אלא למטרה תכליתית זו, לשיטתו גם לא סבר שיש צורך ברישום הגירושין. גם אם אלה אורחות חיו המסורתיים של הנאשם, הם אינם תואמים את המצב המשפטי במדינת ישראל והנאשם אשר בחר להיות אזרח במדינת ישראל עבר עבירה על פי חוקי המדינה.

בנסיבות אלה, גם לשיטתו של הנאשם יש להרשיע אותו על פי הודאתו.

7. הנה כי כן, בין אם על פי דבריו בחקירה, שם הודה הנאשם הן ביסודות העובדתיים הן ביסודות הנפשיים ולמעשה גם בכך שידע שמדובר בעבירה על החוק; ובין אם על פי עדותו בבית המשפט, כאשר ניסה להעלות טענת הגנה עובדתית שגם לולא נדחתה איננה מקימה הגנה משפטית - הוכחו יסודות העבירה ואין מנוס מהרשעת הנאשם בדין.

על כן אני מורה על הרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד הצדדים